

עמ"ת 37208/04/23 - מרואן טלאקה, וסאם טלאקה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 37208-04-23 טלאקה ואח' נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העוררים	1. מרואן טלאקה 2. וסאם טלאקה
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופטת מ' הרט-ריץ) בתיק מ"ת 9549-04-23 מיום 20.4.23 על פיה הורה בית משפט קמא על הגשת תסקיר בעניינם של העוררים ועל מעצרים עד להחלטה אחרת.

העוררים הם נאשמים 4 ו-5 בכתב אישום אשר הוגש נגדם יחד עם שלושה אחרים ביום 4.5.23, ואשר מייחס להם עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות כשעבריון מזוין והיזק לרכוש במזיד. לעורר 1 מיוחסת בנוסף עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.3.23 בשעה 16:25 לערך הגיעו המתלוננים מוחמד ומחמד לחנות בה עובדת עמאר. על רקע סכסוך שטיבו אינו ידוע במדויק למשיבה, הגיעו לחנות, נאשמים 1-5 ברכב סקודה ותקפו את המתלוננים בצוואת חדא. באותן נסיבות, הגיעו לחנות ברכב שברולט שני אחרים שזהותם אינה ידועה במדויק למשיבה וניגחו שני קטנועים שעמדו בחזית החנות. בהמשך לכך, אדם שזהותו אינה ידועה במדויק למשיבה, ניגש למתלונן מוחמד, אחז בצוואתו תוך שהוא גורר אותו פנימה אל תוך החנות ומכה בו במכת אגרופן, בעוד המתלונן מוחמד נותר מחוץ לחנות. באותן נסיבות, נכנס נאשם 1 בריצה אל תוך החנות כשהוא אווז בידו סכין ודקר את המתלונן מוחמד אשר נפל ארצה. בעודו שרוע על הרצפה, המשיך נאשם 1 לדקור את המתלונן מוחמד שלוש פעמים, פעם אחת על הרגל ופעם אחת על היד. עוד באותן נסיבות, נכנס נאשם 3 לחנות, כשהוא אווז חפץ, הנחזה להיות אקדח. בעוד המתלונן מוחמד שרוע על הרצפה, תקף נאשם 3 את המתלונן מוחמד בכך שהטיח בחוזקה בגופו את האקדח. בהמשך לכך, נכנס לחנות אחר שזהותו אינה ידועה למשיבה כשהוא אווז בידו גזע עץ והמשיך לתקוף את המתלונן מוחמד בעודו שרוע על הרצפה במכות נמרצות בגופו ובפניו, במשך 7 פעמים, פעם אחת על הרגל ופעם אחת על היד. באותן נסיבות נכנס נאשם 1 לחנות כשהוא אווז בידו סכין ואז יצא נאשם 1 והאחר מהחנות ובעקבותיהם גם נאשם 3. בהמשך לכך, בסמוך לחנות

ברחוב אילת, החל נאשם 2 לרדוף אחר המתלונן מחמד כשהוא אווז בידו אלה מעץ, משהשיגו, תקף אותו בכל שהכה בו במכות נמרצות באמצעות האלה, 13 פעמים, בכך שהטיח בגופו את האלה, פעם אחר פעם וזאת שעה שהמתלונן שרוע על הרצפה, כל זאת כשהאחר בעט בגופו של המתלונן. באותן נסיבות, הגיע נאשם 1 למקום והחל לדקור את המתלונן מחמד באמצעות הסכין 4 דקירות בגופו. אז עזבו הנאשמים את המקום ברכב הסקודה, בו החזיק העורר 1 מתחת למושב הנהג סכין מתקבעת שלא כדין, ונעצרו זמן קצר לאחר האירוע. כתב האישום מתאר את הפציעות החמורות שנגרמו למתלוננים ואת הנזק לרכוש.

לצד כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרים של הנאשמים עד תום ההליכים.

בדין שהתקיים ביום 20.4.23 בבית משפט קמא הודיע בא כוח העוררים על הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתם במיוחד להם בכתב האישום.

בית משפט קמא צפה בסרטונים והתרשם כי מדובר בהתארגנות בצוותא שקדם לה תכנון מוקדם ובאירוע אלימות בעל נסיבות מחמירות. נוכח המסוכנות הנלמדת מכתב האישום והעובדה שנאשמים 1,2, 4 ו-5 נעדרי עבר פלילי ונאשם 3 בעל עבר פלילי בתחום האלימות בשנים 2011-2012, מצא בית משפט קמא לבחון את מסוכנותם של הנאשמים וחלופות מעצר בעיניים באמצעות תסקיר שיערוך שירות המבחן. הדיון נדחה ליום 22.5.23 והנאשמים נעצרו עד החלטה אחרת.

במסגרת הערר נטען כי טעה בית משפט קמא כאשר לא ערך אבחנה בין חלקם של נאשמים 1-3 לבין חלקם של העוררים, אשר לא מיוחס להם כל מעשה של אלימות ומעורבות בדקירת המתלוננים, לא נתן דעתו לעובדה ששניהם נעדרי עבר פלילי ולא בחן חלופת מעצר.

בדין שהתקיים לפני ביום 24.4.23 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

בא כוח העוררים ביקש לבטל את החלטת בית משפט קמא ולהורות על בחינת חלופת מעצר בעיניים של העוררים מבלי אשר להמתין לקבלת תסקירים משירות המבחן.

בא כוח המשיבה טען כי על פי עובדות כתב האישום, חברו העוררים יחד עם נאשמים נוספים ומעורבים שזהותם אינה ידועה כשהם מצוידים בכלי נשק ותקפו באופן ברוטלי את המתלוננים. אמנם כתב האישום אינו מתאר את חלקו של כל אחד מהעוררים, אולם נוכחותם במקום בזמן התקיפה קושרת אותם לאירוע כמבצעים בצוותא. בא כוח המשיבה טען כי מסוכנותם של העוררים היא חזקה סטטוטורית המקבלת משנה תוקף נוכח שתיקתם בחקירתם.

לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט קמא ושמעתי את טיעוני הסנגור וטיעוני בא כוח המשיבה, מצאתי כי דין הערר להידחות.

הערר נסוב על החלטת ביניים של בית משפט קמא. כידוע, בהעדר נסיבות חריגות המצדיקות להידרש לערר, הרי שניתן לדחותו על הסף. ראו הדברים שנאמרו לאחרונה בבש"פ 1498/23 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.23):

"... לפי סעיף 21 לחוק המעצרים, החלטה על מעצר של נאשם עד תום ההליכים, מותנית בקיומם של 3 תנאים מצטברים: קיום עילת מעצר סטוטורית, בהתאם לאחת החלופות המעוגנות בסעיף 21(א)(1) לחוק זה; קיומן של ראיות לכאורה; והעדר אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה. על כן, החלטת בית המשפט לגבי מעצר עד תום ההליכים, הריהי החלטה אחת, המתייחסת לכל 3 הרכיבים האמורים. משכך, נפסק כי "אין מקום, ככלל, לאפשר 'ערר ביניים' על החלטה חלקית של בית המשפט, המתייחסת רק לרכיב אחד או שני רכיבים של ההחלטה בענין מעצר עד לתום ההליכים, אלא יש להמתין עד שבית המשפט ישלים את מלאכתו" (בש"פ 2269/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.4.2015)). בכך, אין כדי למנוע מנאשם להגיש ערר על החלטת ביניים כאמור, אך עם זאת, "זכות לערור ושיקול דעת ערכאת הערעור אם לדון בערעור לחוד. אין על בית המשפט שלערעור חובה להידרש לכל ערר, ורשאי בית המשפט להפעיל שיקול דעת תוך התחשבות בשיקולים מעשיים של יעילות הדיון וחיסכון במשאבי שיפוט" (בש"פ 478/12 אל אעסם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (23.8.2016) (להלן: בש"פ 6468/16)). סיכומם של דברים, בפסיקה "הובעה עמדה ברורה כי המצב הראוי והרצוי הוא שהדיון בערר על כלל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים, יידחה עד אשר יסתיים הדיון במכלול כולו, ובתוך כך, באפשרות שחרור הנאשם לחלופת מעצר. זאת, על-אף שיתכן שבמקרים אחדים יהא בכך כדי להותיר את הנאשם במעצר מספר ימים נוספים" (בש"פ 371/15 בלעום נ' מדינת ישראל, פסקה (19.1.2015)); ראו גם: בש"פ 6468/16, פסקה 5).

במקרים כגון דא, יידרש בית המשפט לערר, רק בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון טעות מהותית שנפלה בהחלטה הנוגעת לאחד מן התנאים האמורים, או מקום שבו מתעורר חשש ממשי כי מעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת (בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.6.2015)); בש"פ 3912/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.5.2017) (להלן: בש"פ 3912/17)). אבהיר, כי בהעדר קיומן של נסיבות כאמור, רשאי בית המשפט לדחות את הערר על הסף, אף ללא קבלת תגובה מאת המדינה וקיום דיון".

יחד עם זאת, הגם שלא מתקיימות במקרה זה נסיבות חריגות המצדיקות להידרש להחלטת ביניים של בית משפט קמא בהליך המעצר, אדרש לערר לגופו.

על פי הנטען בכתב האישום, מעורבותם של העוררים במעשי התקיפה של המתלוננים היא של מבצעים בצוותא, אשר הגיעו למקום בחבורה יחד עם הנאשמים הנוספים ועזבו את המקום ברכב שבשימוש של העורר 1. תיאור מעשי התקיפה והחבלות שנגרמו למתלוננים מלמדים על מסוכנות גבוהה ומקימים חזקת מסוכנות, גם אם כתב האישום אינו מפרט את חלקו המסוים של כל עורר במעשי התקיפה. יש להדגיש את הידוע, המסגרת העובדתית בהליך זה הינה למעשה עובדות כתב האישום, אשר בא כוח העוררים, אישר קיומן של ראיות לכאורה לעובדות אלה. לפיכך, ככל

שבוחנים עובדות כתב האישום, נגלית לעין תמונה של שימוש באלימות קשה ואכזרית ביותר. על פי כתב האישום, העוררים היו חלק בלתי נפרד מן החבורה האלימה והאכזרית. משום כך, עולה מסוכנותם הרבה והגבוהה.

נוכח מעורבותם הנטענת של העוררים באירוע אלימות בנסיבות מחמירות, כאמור לעיל, שהוביל לתוצאות חמורות הן לגוף והן לרכוש, קיומה של עילת מעצר, גילם של העוררים והעדר עבר פלילי בעניינם, אני סבור כי צדק בית משפט קמא בהחלטתו לבחון את מידת מסוכנותם של העוררים ואת חלופת המעצר בעניינם לאחר קבלת תסקיר מגורם מקצועי ומיומן כשירות המבחן.

כידוע:

"הפנייה לשירות המבחן נועדה לספק לבית המשפט תמונה מלאה על הנאשם, לרבות נסיבותיו האישיות, סיכון להישנות מעשים דומים, מידת מעורבותו בעולם הפלילי ואפיקי טיפול אפשריים. כל אלה נועדו לאפשר לבית המשפט לבחון אפשרות שחרור ממעצר לחלופה אחרת, או להעריך האם נשקפת מן הנאשם מסוכנות שלא ניתן לאיין אותה בכל חלופה" (בש"פ 2849/23 פלוני נ' מדינת ישראל (17.4.23)).

אני סבור כי העובדה שהעוררים נעדרו עבר פלילי אינה מפחיתה, ממסוכנותם כפי הנשקף בכתב האישום וכי קבלת תסקיר בעניינם, בהינתן כי שתקו בחקירתם, תסייע לקבלת התמונה בעניינם ולהחלטה בדבר היתכנות חלופת מעצר.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ו' אייר תשפ"ג, 27 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.